

[lb Christensen.]

man ikke kan enes om grundlaget, og det kan man jo ikke. Hvis regeringen skal spænde fra socialdemokratiets venstrefløj til venstres højrefløj. Med de radikales friløb på forsvarsområdet har regeringen allerede erkendt det rigtige og nødvendige i at styre med skiftende flertal. Det er en klog erkendelse, og det åbner for friere og mere fleksible samarbejdsmuligheder i dette ting. Det giver også regeringen større muligheder og større forpligtelser.

Retsforbundet havde helst set en magistratsregering, hvorved regeringens stabilitet kunne forenes med skiftende flertal. Men her er måske gjort en ganske beskedne begyndelse, især hvis regeringen styrer uden om de fejl, venstregeringen gjorde ved en evig konfrontation med tinget. Men det er jo op til regeringen selv. Statsministeren understregede med rette alle partiers forpligtelse til samarbejde. Man savnede en klar tilkendegivelse fra regeringens side om samarbejdsvilje med hele folketinget, men det var måske en lapsus. Retsforbundets folketingsgruppe tilsiger regeringen loyalt samarbejde på alle de områder, hvor vi kan finde en fællesnævner, og loyal opposition på de andre felter. Samme holdning har vi over for samtlige tingets øvrige partier.

Wilhelm (VS):

Valget blev angiveligt udskrevet på grund af afgørende uenighed mellem boligforligspartierne om boligudgiftspolitikken i overenskomstperioden. Socialdemokratiet mente, at parcelhusejernes boligudgift næste år skulle stige med gennemsnitlig ca. 2 pct. Det mente venstre var alt for meget, og så måtte der et valg til. Det er lige før, at vi må æde i os alle vores udtalelser om, at der ikke er større forskel på socialdemokratiets og venstres politik. Denne afgørende forskel på parcelhusområdet indtraf, efter at lejerne i de foregående halvandet år gennemsnitlig har fået huslejestigninger på 45 pct., uden at socialdemokratiet og venstre har kunnet blive uenige af den grund.

Efter sin forvirret valgkamp, hvor socialdemokratiet skiftevis forklarede vælgerne, at afstemningstemaet var augustforliget og en styrkelse af forligspartierne, og at afstemningstemaet var socialdemokratiets og LOs beskæftigelsesplan, som i huj og hast blev fremskaffet til den højtidelige lejlighed, så vandt socialdemokratiet nogle mandater. Man fik en del fra højre, og det er jo ikke så mærkeligt, når man

fører højres politik med større overbevisning og med større gennemslagskraft end højre selv. Men man fik også en del fra venstrefløj. Det skal ikke bortforklares, det skal tværtimod forklares og forstås, så en sådan udskridning kan undgås en anden gang. Venstrefløjens partier stod alle til fremgang, og det manglede bare efter socialdemokratiets overenskomstindgreb, boligforlig, miniboligforlig, nedskæringer, passivitet over for massearbejdsløsheden, erhvervs-tilskuddene osv. Men den frygtreaktion, som skabte opslutning omkring socialdemokratiet, rev også mange venstrefløjssvælgere med i et desperat håb om, at dette ville kunne dæmme op mod de værste kriseudslag og mod den stadig kraftigere højredrejning.

Disse velmenende folk har fået en grim lærestreg. De er i stedet blevet taget til indtægt for højredrejningen, for tvangsindgreb, for indkomstpolitikken, for augustforlig og decemberforlig og hele miseren.

Vi er i VS meget glade for, at tilslutningen til vort parti viste sig mindre påvirkelig og ikke mindst for, at partiets fremgang så entydigt var stærkest i de allermest udprægede arbejderkvarterer. Men vi beklager dybt, at venstrefløj ikke samlet fik den fremgang, den stod til. Vi mener, det hænger sammen med, at de reformistiske illusioner bliver mindre og mindre troværdige, efterhånden som krisen i højere og højere grad giver anskuelsesundervisning i, hvordan det kapitalistiske samfund faktisk er indrettet og fungerer under velfærdsoverfladen. De forestillinger, som SF og DKP har udbredt, om at socialdemokratiet nok underst inde ønskede at føre en ganske anden politik, forestillinger, som er i direkte modstrid med socialdemokratiets faktiske rolle og selvopfattelse, og som klart blev dementeret af både statsministeren og økonomiministerens gentagne appel om at styrke augustforligspartierne, bidrog selvfølgelig heller ikke til at dæmme op for afgang til socialdemokratiet.

Hvordan socialdemokratiet vil administrere sin gevinst kan der næppe længere herske tvivl om. Der er det grelleste misforhold mellem det, forligspartierne sidder og fedter med, og så de problemer, menneskene har i den verden, der ligger uden for statsministeriets forhandlingsrum.

Arbejdsløshedstallene bliver stadig værre. Ungdomsarbejdsløsheden kan kun betegnes som katastrofal. Det har vist sig, at reallønnen for de industriarbejdere, der endnu har ar-